

לפני 25 שנה

חור' סיסר הבימאי הישראלי איוואן לנגיאל. תחת הכותרת "היה הגיעה אל השיא" בשער הגיליון: כומר דיתנסוס.

גיליון העולם הזה, שראהור השבוע לפני 25 שנה בדיוק, עסק תבת השער שלו, תחת הכותרת "אונס במונזר?". בגיליון בסרשייה נזרה את המדינה, בדבר התרחשויות במונזר השוכן על הרתבור. זה הכותרת, גימיקאנה עם מסרהשכל, תארה תחרות ספורטיבית תולית ומבדרת, ללא מכות, ללא קללות, וללא קריאותיבו, שנערכה וצטטיון רמתהן, על הצלחתה של כוכבתהקלנוע הישראלית היה יות, שכיכבה השבוע לפני 25 שנה בהסרטה סרט המיליונים. בו-

אונס במנזר?

אונס תוך אום בנשק?
*
האם נכלאה הנדירה?
*
האם אימו שני הכמרים רצחו את הבישוף?

העולם הזה 1097, תאריך: 8.10.1958

שנים תמימות. במילחמתהעצמאות היה סמל מודיעין בחטיבת יצחק שדה. כצלם קרבי יצר כמה מהצלומים המילחמתיים הטובים ביותר ששרדו מלחמה זו. אחרי שחרורו הקדיש קאופמן הרוב את חייו למצלמה, הפך לאחד מצלמיהעיתונות הידועים ביותר בארץ.

רת"במקום". יום אחד למחרת סיום מיכצעיסיני נעלם הנס קאופמן. איש לא ידע מה קרה לו. חבריו הופתעו לשמוע כי עזב את הארץ, היגר לאמריקה. אומנם, לא היה זה מיקרה יוצאדופן — רבים מטובי הצלמים הישראלים היגרו בשנים האחרונות, אחוז גבוה יותר מאשר ברוב המיקצועות האחרים. אולם הגירתו של קאופמן, שנראה מורשש בארץ, היתה תמוזה. החורש בא ההסבר בצורת מיכתב מארצות הברית. הוא נשא את הכותרת האנגלית: "הנס קאופמן — מצלמה בעלת לב", הוכיח כי קאופמן התבסס כצלם בניוירוק. במיכתב הסביר את מניעי הגירתו, שהפתיעו את חוג מכרייו.

בהיותו חייל במידבר המערבי, מצא קאופמן עותק מהברית החדשה על מיטת חברו לאהל. הוא החל מעלעל בו, קרא אותו אחרכך בעיון. מאז החליט שספר זה מכיל את החסר לישראל. כתב קאופמן השבוע: "צבאנו חזק, והאויב לא יצליח להשליכנו מן הארץ. אולם אלוהים יצליח... שום אומה אינה יכולה לחיות ללא דת. כשכאתי לישראל בשנת 1933, היתה בה דת. לא היתה זאת דת אמיתית, אלא דתבמקום, אך היא עזרה ללכד את בניהארם בשאיפה לקראת מטרה משותפת. דת זאת היתה הציונות. אולם דתותבמקום מטיבען אינן מאריכות ימים. כאשר מתה הציונות, בערך בשנת 1952, לא נשאר במה למלא את החלל. היה זה כאילו אמר אלוהים: בסדר, יהיה כרצונכם. קחו את ארצכם, את חייכם הלאומיים, את הארץ היעודה. אז מה?

"חיו בשלום, כולכם..." אסונם של היהודים הוא, לדעת קאופמן, שפנו עורף לאלוהים מאז צליבת ישוע. מאז הפכו עם נרדף. בשנת 1945 נתן לנו אלוהים סימן נוסף. מעידה על כך העובדה שערך כה לא הצליח שום מרען למצוא לה הסבר. התבואה בשדות העמק עמדה זקופה וגאה, כל חקלאי חישב בליבו את רווחיו הטובים. אך כאשר בא יום הקציר, נמצא שכל השיבולים ריקות ושרופות. האם אין זו תמונתאמת של ישראל? האם לא היה זה סימן אלוהים?

מבטיח קאופמן: אם תפנה ישראל שוב לאלוהים, תמס שינאת השכנים, איידיסובלנות תהפוך לאהבה, אדם יכבד אדם, נהגי האוטובוסים יפנו באדיבות לנוסעיהם ולהיפך. שרייהמשלה לא יתעלמו עוד מדעתהקהל, ויפסיקו לנצל את מעמדם הרם כדי להתעשר על חשבון האזרח. סיים קאופמן: "חיו בשלום, כולכם. מי יתן ותפילתי זו תיפול על קרקע פוריה". געגועיו של קאופמן לארץ נשאר חזקים. הוא ציין בנימה מלאנכולית: "אני עודני נכסף לאותו לחם שרוף, בעל הפיתקה הבלתייהגינית המורבקת עליו, ומעדיף אותו על הלחם המורדני, בעל האריזה הפלאסטית, הנמכר כאן. אני שותה כוס לבן. כשאני מוצא אותה, ואני מחפש בניוירוק טיימס כל ידיעה על ישראל..."

החדשה, שעליה חלם הרצל, שאת ריעותיו האמיתיות מסלפים אנשי המישטר הקיים. הציונים האמיתיים בדורנו היו ארלוזורוב (וגוסטאב) לנדואר. אני משתמש באותה מידה של חרות שהמדינה משאירה לנו, כדי לפעול בהתאם להכרתי ולטובת ישראל, כאופן ההולם את עברה."

דרכי חיים

מצלמה בעלת לב

מאות אלפים ראו את תמונותיו. אחת מהן הפכה לסמל של דור שלם. היא הראתה גבר מיואש, על סיפון ספינתמעפילים, מרים את

לית, הצליח להגשים את המשימה אשר לשמה בא: לפוצץ את הוועידה. כל המשתתפים שבאו מישראל נכנעו לפקודתו, והודיעו על הסתלקותם. ואז לפתע נסתבר כי משתתף אחד מישראל מפר את הפקודה. היה זה הפרופסור מאיר פלסנר (60). יהודי גרמני ממוצא פולני, שהזמין אישית לוועידה כמומחה בעל שם עולמי למדעי האיסלאם.

פלסנר נקרא לפירנצה לפי בקשת פרופסור מארטין כוכר, ידידו האישי של המארח, הפרופסור ג'ורג'יו להפירה, ראשיהעיר. כמו כוכר, נימנה פלסנר עם חברי אגודת איחוד פלסנר, שהוא בעל הכרה פוליטית עמוקה — כיהודי דתי, השומר מצוות ולומד מדי יום שיעור בתלמוד — הגיע למסקנה כי הקו האנטייערבי

העם

זרח אמיץ

מלכר ברית המועצות, אין מדינה המופיעה עולם כגוש מונוליטי כמו ישראל. ככל רחבי עולם חוזרים כל הישראלים כתובים אחר אותן סיסמות הרישמיות, סוגדים לקו הרישמי של משלתם כרכרי אלוהים חיים.

לולא הרצון הטוב שנשאר בעולם התרבותי לפי ישראל, כתוצאה מפישעי הנאצים, היתה ופעו טוטאליטרית זו מבאישה מזמן את ריח מדינה. כי אנשים נאורים בעולם המערבי עדיפים מרינות שבהן יש מאבק על ריעות

נאשם רפאל בליץ בבית המישפט: רפאל בליץ, רוצחו של המהנדס פיאטלי, ליד קולנוע הורשע ונדון למאסר עולם ומאוחר יותר סייעה בשיקומו אשתו של הנרצח.

תינוקו המת לעבר החיילים הבריטיים, שעמדו לגרש את האזניה מהארץ. האיש מאחורי המצלמה היה הנס קאופמן, ילידגרמניה, שבא ארצה כתייר, ומן קצר לפני עלות היטלר לשלטון, התאהב במקום ונשאר כאן. הוא הפך ציוני נלהב, עבר כחולץ בעירחרוד ובגיעעתכרנר. מאוחר יותר החליט קאופמן שהסוציאליזם אינו לפי רוחו. הוא עבר העירה, הפך פסנתרן מיקצועי, התגייס לצבא הבריטי ושירת בו שש הדרשה.

של ממשלת ישראל הוא בלתימוסרי, וכי הדבר מחייב אותו לפעילות מדינית. כך חתם, בין השאר, על הכלוז של 150 אנשיירוח נגד המימלש הצבאי.

ישראל אינה בןגוריון. עובדות אלה לא נעלמו מעיני ראובן שילוח ואנשיו, השוקרים לדעת את הכל על אנשיהציובור בישראל. לכן, כשאך הופיע שמו של פלסנר ברשימת המשתתפים האיטלקית, הזמן הפרופסור למישררהחוז, שם נדרש בלשון שלא השתמעה לשתי פנים, לוותר על הנסיעה. פלסנר רחה את הדרשה.

השבוע יכול היה שילוח לקבוע בסיפוק מר שצדק בהערכת האיש. כאשר הסתלקו הנציגים הישראלים מן הוועידה, נשאר פלסנר על מישמרתו, נאם את נאומו המדעי על המשותף בין שלוש הרתות השמיות: היהדות, הנצרות והאיסלאם.

פלסנר לא הסתפק בכך. הוא הודיע בראיון עיתונאי: "ישראל אינה בעיני עם בןגוריון וריעותיו. האידיאל שלי הוא כינון החברה

ההשקפות, ושבהן נשמעים בצד הקול הממשלתי גם קולות אחרים.

במידה רבה נובעת אחידות חרגונית זו מתסביך גלותי: הרגשתם של בני הגטו שעליהם להציג חיות אחידה כלפי הגויים". אולם בשנים האחרונות נוספה סיבה מוחשית יותר. ככל רחבי העולם, משגיחים מאות רבות של שליחי מנגנוןהחושך הישראלי, כולם בשכר מלא ובתנאים נוחים, על אזרחי ישראל. לא רק עסקנים מילגתיים מישראל, אלא גם סטורנטים, סוחרים וסמם תיירים בטוחים כי דיבריהם בכנר ייכנסו לאחד התיקים בישראל, דברים העלולים למוטט את הקריירה שלהם כשיחזרו הביתה.

מפר הסקודה. השבוע זכתה ישראל באורח אחר, ששבר את החיות הטוטליטארית, העז להציג כלפי העולם את ריעותיו הפרטיות, למרות האיומים הרשמיים. היתה זאת הפגנה של אומץלב נדיר בישראל. העניינים בוועידת פירנצה הגיעו לכלל משבר. ראובן שילוח, ראשיהמישלחתיישרא-

● ח"כ מפא"י שלמה לביא, אחרי שערך דבר סירב להדפיס אחד ממאמריו: "חיים שורר, עורכו הנכחי של עיתון זה, עשה בכך מעשה ששום עורך קודם לו לא נהג לעשות כזאת, כשל"ל לא היתה עוד דריסת רגל כעיתון זה. הוא זומם לבלום את פי... איני אוש המטוגל להלך כפה בלום בשעת מבחן ציבורי..."

אנשים
● הארכיאולוג רבאלוף ייגאל ירון, בכינוס החברה לחקירת ארץ ישראל ועתיקותיה: "במשך הדורות השקיעו אנשי מדע פי אלף יותר מרץ בניתוח הקרבות של ירושע בןנח, מאשר השקיע ירושע בקרבות עצמם."